

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 kwietnia 2022 roku oraz 1 lipca 2022 roku

sprawy B. T.

urodzonego (...) w K. (Turcja)

oskarżonego o to, że:

w okresie od 23 października 2012 roku do dnia 30 marca 2021 roku w N. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 23 października 2012 roku, sygnatura akt (...) poprzez nielożenie utrzymania J. T., reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego - matkę M. R. uzgodnionych alimentów, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku. przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych

to jest o przestępstwo z artykułu 209 § 1 a k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje oskarżonego B. T. za winnego tego, że w okresie od 23 października 2012 roku do dnia 30 marca 2021 roku w N. upoczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 23 października 2012 roku, sygnatura akt (...) poprzez nielożenie utrzymania J. T., reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego - matkę M. R. orzeczonych wyrokiem Sądu alimentów, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku. przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych tj. czynu stanowiącego występki z art. 209 § 1a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierza oskarżonemu B. T. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na 2 (dwu) letni okres próby;

II. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego B. T. w okresie próby do lożenia na utrzymanie syna J. T.;

III. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. L. kwotę (...) (tysiąca ośmiu) złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 2/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	B. T.	w okresie od 23 października 2012 roku do dnia 30 marca 2021 roku w N. uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 23 października	

		2012 roku, sygnatura akt (...) poprzez niełożenie utrzymania J. T., reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego - matkę M. R. uzgodnionych alimentów, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku. przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
B. T. jest ojcem J. T., urodzonego (...). Dziecko to pochodzi z nieformalnego związku (...) z M. R.. Początkowo związek stron układał się w sposób poprawny. Niemniej jednak po pewnym okresie czasu M. R. zdecydowała wrócić do Polski wraz z synem.	Zeznania świadka M. R. k. 9-10, k.314-315, k. 523524 Odpis aktu urodzenia J. T. k. 25 Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. T. k. 382-399		
Początkowo B. T. okazjonalnie przyjeżdżał do Polski spotykać się ze swoim synem. Podobnie w początkowym okresie czasu B. T. łożył na jego utrzymanie. Wraz z biegiem czasu realizowanie przez B. T. obowiązku alimentacyjnego spotykało się z istotnymi trudnościami. Wpłaty	Zeznania świadka M. R. k. 9-10, k.314-315, k. 523524		

<p>dokonywane przez B. T. były nieregularne i wynikały z próśb matki uprawnionego. Co więcej B. T. uzależniał wpłaty tych pieniędzy na rzecz syna od możliwości realizowania z nim kontaktów, w tym na terenie kraju, w którym miejsce zamieszkania miał obowiązyany.</p>			
<p>Sytuacja ta spotkała się ze sprzeciwem ze strony M. R., która oznajmiła B. T., że złoży sprawę do sądu o przyznanie świadczeń alimentacyjnych. Oskarżony od tego czasu zaprzestał jakiegokolwiek kontaktu z synem. Nie płacił też na jego utrzymanie żadnych pieniędzy. W związku z powyższym M. R. złożyła pozew o przyznanie alimentów do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu.</p>	<p>Zeznania świadka M. R. k. 9-10,k.314-315, k. 523524</p> <p>Dokumenty akt sprawy (...) w zakresie doręczenia B. T. odpisu pozwu i wyroku wraz z tłumaczeniem k. 51-58, 113-117</p>		
<p>Rzeczony pozew został przetłumaczony i przesłany na adres zamieszkania oskarżonego. Doręczenie tych dokumentów nastąpiło poprzez wrzucenie korespondencji do skrzynki pocztowej adresata na adres wówczas użytkowany przez B. T. o czym świadczy dokumentacja przedłożona przez stronę niemiecką. Wówczas B. T. oznajmił pokrzywdzonej w drodze sms, że przesyłanie pism sądowych nie</p>	<p>Odpis wyroku k. 2</p> <p>Informacja Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 3, k. 62-68</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 9-10,k.314-315, k. 523524</p> <p>Pismo M. R. wraz z załącznikiem k. 59-60</p> <p>Dokumenty akt sprawy (...) w zakresie doręczenia B. T. odpisu pozwu i wyroku wraz z tłumaczeniem k. 51-58, 113-117</p>		

<p>sprawi, że zacznie od płacić. W toku tego postępowania o zapłatę przyznano zabezpieczenie roszczenia. Powództwo o przyznanie świadczeń alimentacyjnych zostało rozstrzygnięte wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie o sygn. akt (...). Na mocy tego wyroku B. T. jest zobowiązany płacić na utrzymanie pokrzywdzonego co miesiąc kwotę 8000 złotych. Przedmiotowy dokument podobnie jak wcześniejszy odpis pozwu został doręczony B. T. wraz z jego tłumaczeniem.</p>			
<p>Uzyskanie tego tytułu wykonawczego nie okazało się jednak wystarczające do skłonienia B. T. do łożenia na utrzymanie syna. Dlatego też M. R. była zmuszona prowadzić egzekucje. Z uwagi na miejsce zamieszkania dłużnika była ona prowadzona w drodze międzynarodowej pomocy prawnej, koordynowana przez Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu. W toku tychże czynności ustalono, że B. T. faktycznie zamieszkuje pod adresem wskazanym w petitum pozwu. Co więcej niemiecki pracownik pomocy socjalnej skontaktował się z dłużnikiem i wskazał B. T. na ciężący na nim</p>	<p>Informacja Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 3, k. 62-68, k. 27-60</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 9-10, k. 314-315, k. 523524</p> <p>Pismo M. R. wraz z załącznikiem k. 59-60</p> <p>Dokumenty zebrane w trybie END k. 165-203 – tłumaczenie k. 221-243, k. 248-269, k. 273-290, k. 381-</p>		

<p>obowiązek alimentacyjne względem syna J. T..</p>			
<p>Starania organów egzekucyjnych skutkowały deklaracjom dłużnika do uiszczania co miesiąc na poczet zaległości alimentacyjnych kwoty 100 euro. B. T. wpłacił rzeczoną sumę pieniędzy jednak tylko jeden raz, a dalsze wpłaty uzależnił od realizacji kontaktów z synem, czemu znowu sprzeciwiła się M. R..</p>	<p>Informacja Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 3, k. 62-68, k. 27-59</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 9-10,k.314-315, k. 523524</p> <p>Pismo M. R. wraz z załącznikiem k. 59-60</p> <p>Dokumenty zebrane w trybie END k. 165-203 – tłumaczenie k. 221-243, k. 248-269, k. 273-290, k. 381-</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. T. k. 382-399</p>		
<p>Od tego czasu oskarżony B. T. nie wpłacił do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego pokrzywdzonego jakiegokolwiek sumy pieniędzy. Kompletnie bezskuteczne okazały się być także prowadzone czynności egzekucyjne, gdyż B. T. nie posiadał znaczącego majątku, a jego bieżące dochody były zbyt niskie, aby w świetle niemieckiego prawa mogły zostać zajęte przez komornika. Do tego niemieckie organy postępowania egzekucyjnego prowadziły przeciwko B. T. szereg postępowań egzekucyjnych, które także okazywały się być bezskuteczne. Oskarżony w tym czasie pracował</p>	<p>Informacja Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 3, k. 62-68, k. 27-59</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 9-10,k.314-315, k. 523524</p> <p>Informacja z MOPS k. 15-23</p> <p>Dokumenty z akt egzekucyjnych k. 28-58</p> <p>Dokumenty zebrane w trybie END k. 165-203 – tłumaczenie k. 221-243, k. 248-269, k. 273-290, k. 381-</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. T. k. 382-399</p>		

<p>w firmie transportowej na niepełny etat, za najniższe krajowe wynagrodzenie. B. T. był beneficjentem niemieckiej pomocy społecznej. Okresowo oskarżony był także osobą bezrobotną. We wspomnianym okresie czasu poza żądaniem zapewnienia mu nieskrępowanych kontaktów z synem B. T. w żaden sposób nie interesował się swoim dzieckiem, zaniechał on jakichkolwiek kontaktów z jego matką.</p>			
<p>Natomiast z uwagi na nieskuteczność egzekucji świadczeń alimentacyjnych J. T. był beneficjentem świadczeń finansowanych przez Funduszu Alimentacyjnych. Gdyby nie wypłata tychże środków M. R. nie poradziłaby sobie z zapewnieniem małoletniemu jego podstawowych potrzeb życiowych. J. T. jest osobą chorą na schorzenia reumatologiczne, uprawniony dotknięty jest także schorzeniami neurologicznymi, co także powoduje konieczność zwiększenia wydatków na jego utrzymanie. W zapewnieniu podstawowych potrzeb J. T. pomagali M. R. także jej rodzeństwo, które także udzielało przedstawicielce pokrzywdzonego pomocy</p>	<p>Informacja Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 3, k. 62-68</p> <p>Decyzja MOPS k. 4 ,k. 146, k. 269</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 9-10,k.314-315, k. 523524</p> <p>Informacja z MOPS k. 15-23</p>		

osobistej w wychowywaniu J. T..			
B. T. ma 52 lata. Oskarżony posiada obywatelstwo tureckie, jednak od kilkudziesięciu lat zamieszkuje on na terenie Niemiec. Oskarżony jest osobą żonatą, z którą to żoną nie utrzymuje kontaktów. Oprócz J. T. oskarżony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony pracuje jako kierowca – kurier. B. T. jest osobą niekaraną. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. W ostatnim czasie oskarżony przeszedł zawał serca i pozostaje w leczeniu kardiologicznym.	Dokumenty zebrane w trybie END k. 165-203 – tłumaczenie k. 221-243, k. 248-269, k. 273-290, k. 381- Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. T. k. 382-399 w zakresie danych osobopoznawczych		
<i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			

0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. T.	<p>B. T. będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu składając jednocześnie w tym zakresie stosowne wyjaśnienia. Oskarżony podał, iż faktycznie jest on ojcem małoletniego J. T.. Jednocześnie wskazał on, iż przez długą część jego życia łożył on na jego utrzymanie i w tym celu wydatkował kwotę prawie 35000 euro. Dalej oskarżony podał, że jego kontakty z synem są utrudnione z uwagi na postawę M. R.. Oskarżony wskazał, iż także na jej potrzeby wydatkował on duże sumy pieniężne. Kolejno oskarżony podał, że dla niego wyrok w sprawie o alimenty nie istnieje, i dopóki nie będzie miał zagwarantowanych kontaktów z synem to nie będzie na niego płacił. B. T. wyjaśnił także, że miał wiedze o toczących się w Polsce sprawach, jednak nie była ona skonkretyzowana z uwagi na fakt, że pisma przychodziły do niego w języku polskim. Oskarżony podał także, że przeciwko niemu toczy</p>	

się wiele postępowań egzekucyjnych, B. T. podał, że jego sytuacja majątkowa jest ciężka, wcześniej miał on być osobą bezrobotną. B. T. zaznaczył także, iż kilka miesięcy przed przesłuchaniem w charakterze podejrzanego przebył on zawał serca. Oskarżony zaznaczył, że wcześniej jak i obecnie pracuje jako kierowca – kurier. Natomiast na rozprawie głównej B. T. nie stawił się pomimo dwukrotnych zawiadomień o jej terminach, w żaden sposób nie usprawiedliwiając swojego niestawiennictwa, czy też informując o zmianie adresu do korespondencji. Wszystkie dokumenty wysyłane do oskarżonego zawierały stosowne pouczenia, które były tłumaczone przez tłumacza przysięgłego. Jednocześnie z uwagi na istnienie okoliczności utrudniających oskarżonemu prowadzenie obrony w sposób samodzielny – tj. brak znajomości języka polskiego, prawa oskarżonego były zapewnione poprzez obecność na rozprawie jego obrońcy z urzędu. Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego należy wskazać, iż w dużej części odnoszącej się do realizacji znamion owe wyjaśnienia były kłamliwe, sprzeczne z

pozostałym materiałem zebrany w sprawie i oczywiście zmierzające do poprawy swojej sytuacji procesowej. Zasadnicze znaczenie w tym postępowaniu było odniesienie się do zarzutu obrońcy sugerującego, że B. T. nie miał wiedzy o treści wyroku alimentacyjnego, co w opinii obrońcy miało przekreślać jego odpowiedzialność karną. W tym zakresie należy zwrócić uwagę na następujące kwestie. Po pierwsze oświadczenia wiedzy oskarżonego w tym aspekcie są labilne tj. raz oskarżony mówi o nieuznawaniu tego wyroku (z różnych przyczyn), a raz że o tym wyroku nie wiedział z uwagi na brak tłumaczenia na język polski adresowanej do niego korespondencji. W tym aspekcie należy odnieść się do materiałów zalegających w aktach sprawy cywilnej, gdzie wprost wykazano, że zarówno odpis pozwu jak i odpis wyroku zaocznego były tłumaczone na język niemiecki. Co więcej owe dokumenty zostały doręczone ówczesnemu pozwanemu poprzez pozostawienie ich w skrzynce odbiorczej. Tutaj Sąd Rejonowy zwraca uwagę, iż owe pisma zaadresowano na adres podawany przez samego oskarżonego w korespondencji z

niemieckim urzędami, co wynika wprost z zestawienia sporządzonego w trybie END przez tamtejszy organ egzekucyjny, w związku z długami oskarżonego powstałymi na terenie Niemiec. Następnie trzeba zauważyć, iż M. R. wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko B. T., gdzie wielokrotnie kontakt z dłużnikiem miał przedstawiciel niemieckiego wymiaru sprawiedliwości. Stąd też nie sposób jest twierdzić, że oskarżony nie znał treści wyroku, gdyż nawet zgodził się płacić na poczet syna kwotę 100 euro, co jednak okazało się jednorazowym przedsięwzięciem. Do tego należy zwrócić uwagę na zeznania M. R., która podkreślała wiedzę oskarżonego o jego obowiązku alimentacyjnym, jego tytule, orzeczeniu – na dowód czego powoływała sms wysyłane przez oskarżonego, w których zapewniał on o zamierzonej nieskuteczności działań oskarżycielki posiłkowej. Tym samym Sąd Rejonowy nie mógł podzielić wyjaśnień oskarżonego jakoby nie wiedział o swoim obowiązku, a także jego umocowaniu. Kolejno należy wskazać, że niewiarygodne jawią się także oświadczenia

oskarżonego o łożeniu na utrzymanie dziecka w okresie objętym aktem oskarżenia. Tutaj należy zestawić wyjaśnienia oskarżonego z rzetelnymi zeznaniami M. R., która przyznała, że oskarżony łożył na utrzymanie dziecka, ale jedynie w okresie przed wszczęciem sprawy o alimenty. Bez większego natomiast znaczenia dla sprawy pozostają oświadczenia B. T. odnoszące się do kwestii wcześniej wydatkowanych sum pieniędzy czy sponsorowania planów oskarżycielki posiłkowe. Fakty te nie tylko zostały zanegowane przez świadek w istotnym zakresie, lecz pozostają także nieprzydatne dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Należy zarazem zwrócić uwagę, że oskarżony przyznał, iż w inkryminowanym okresie czasu pracował zawodowo, a jego okres pozostawania bez pracy był stosunkowo krótki. B. T. wskazał także, że poza pokrzywdzonym nie posiada nikogo innego na swoim utrzymaniu. Warto mieć na względzie także fakt, że oskarżony był beneficjentem świadczeń z pomocy społecznej. Zarazem oskarżony nie negował, że od wpłaty 100 euro w 2016 roku nie uiścił później żadnych środków na utrzymanie syna. Sąd Rejonowy nie powziął jednocześnie uwag odnośnie danych

		<p>osobopoznawczych wskazanych przez B. T., gdyż owe depozycje znalazły swoje potwierdzenie w danych przekazanych przez stronę niemiecką w toku realizacji END. Tym samym Sąd Rejonowy jedynie częściowo uznał wyjaśnienia B. T. za wiarygodne i tylko w części mogły one zatem posłużyć w procesie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie.</p>	
<p>Zeznania M. R.</p>	<p>Brak było natomiast żadnych wątpliwości odnośnie wiarygodności zeznań złożonych przez M. R. w toku niniejszego procesu. Owe zeznania należy ocenić jako jasne, szczerze i zgodne z regułami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego. W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że sam fakt, iż świadek posiada negatywny stosunek do oskarżonego nie może prowadzić do automatycznego zakwestionowania prawdziwości jej depozycji. Równocześnie ów stosunek emocjonalny jest zrozumiały biorąc pod uwagę jego wieloletnie zaniechanie. Kolejno podać trzeba, że dane przekazane przez świadka licują z całością materiału dowodowego zebranego w tym procesie. Tutaj należy podkreślić, iż gdyby faktycznie oskarżony płacił na</p>		

utrzymanie jej dziecka to nie miałyby ona powodów do zainicjowania postępowania sądowego, a następnie działań egzekucyjnych. Po drugie zeznania M. R. odnośnie uzależnienia łożenia na syna od wykonywania kontaktów z nim znalazły jednoznaczne potwierdzenie w samych wypowiedziach procesowych B. T.. Dalej zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest także to, iż M. R. jako osoba samotna, utrzymująca się z niskopłatnej pracy zarobkowej, miała istotne trudności w samodzielnym zapewnieniu J. T. jego podstawowych potrzeb życiowych i musiała w tym zakresie korzystać z pomocy państwa oraz osób najbliższych. Następnie świadek swoje wypowiedzi ograniczała jedynie do sfery faktów, odnosząc się tylko do okoliczności mających znaczenie dla sprawy. Nadto jej wypowiedzi były rzeczowe, pozbawione chęci pogorszenia sytuacji procesowej B. T.. Trzeba wziąć także pod uwagę, iż owe zeznania korespondowały z materiałami uzyskanymi przez Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, który nadzoruje egzekucje tych świadczeń alimentacyjnych. Zeznania M. R. są koherentne także z decyzjami MOPS czy

	<p>danymi osobopoznawczymi charakteryzującymi osobę oskarżonego. Sąd Rejonowy nie dostrzegł także w zeznaniach M. R. żadnych dyskwalifikujących je sprzeczności. Toteż w procesie odtworzenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniego pokrzywdzonego i na ich podstawie poczynił znaczną część ustaleń faktycznych.</p>	
<p>szereg dokumentów przedłożonych przez stronę niemiecką w wykonaniu Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego</p>	<p>Sąd uznał także za wiarygodne szereg dokumentów przedłożonych przez stronę niemiecką w wykonaniu Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego. Za pomocą tych danych Sąd Rejonowy był władny ustalić, że oskarżony przez większą część stawianego mu zarzutu był osobą zatrudnioną na podstawie stosunku pracy. Dane te pozwoliły również wskazać, że B. T. był beneficjentem świadczeń socjalnych. Co więcej ustalono również, że oskarżony mieszkał pod adresem wskazanym w petitum pozwu o alimenty w okresie doręczenia dokumentów przez sąd rodzinny. Warto odnotowania były także wskazania obrazujące trudną sytuację</p>	

	<p>majątkową dłużnika, prowadzenie przeciwko niemu postępowań egzekucyjnych. Znaczenie dla losów tego procesu miały także dane osobopoznawcze w zakresie niekaralności B. T. czy też jego aktualnego miejsca zamieszkania, uzyskiwanych dochodów. Przedmiotowe dokumenty zostały w sposób rzetelny przetłumaczone na język polski i nie spotkały się z żadnym zarzutem odnośnie ich autentyczności czy też wiarygodności. Dlatego też owe dokumenty posłużyły Sądowi Rejonowemu w ustaleniu stanu faktycznego w tej sprawie.</p>	
<p>odpis aktu urodzenia pokrzywdzonego, odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, dokumentów przekazanych przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – przedstawiających czynności podjęte w toku egzekucji świadczeń alimentacyjnych, informacji MOPS wraz z zestawieniami zaległości i poszczególnych decyzji o przyznaniu świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego, a także dowodów doręczeń znajdujących się w aktach sprawy sądu rodzinnego.</p>	<p>W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do podważenia przydatności i wiarygodności innych nieosobowych środków dowodowych przeprowadzonych w toku niniejszej sprawy, a w szczególności odpis aktu urodzenia pokrzywdzonego, odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, dokumentów przekazanych przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – przedstawiających czynności podjęte w toku egzekucji świadczeń alimentacyjnych, informacji MOPS wraz z zestawieniami zaległości i poszczególnych decyzji o przyznaniu świadczeń z</p>	

	<p>Funduszu Alimentacyjnego, a także dowodów doręczeń znajdujących się w aktach sprawy sądu rodzinnego. Owe dokumenty zostały sporządzone przez kompetentne do tego osoby i w przewidzianej przez prawo formie, a w toku procesu żadna ze stron postępowania nie kwestionowała prawdziwości danych w nich zawartych. Ponadto powyższe pisma zostały sporządzone w większości przez osoby będące funkcjonariuszami publicznymi w toku wykonywania przez nich obowiązków służbowych, stąd też brak jest obaw o brak zachowania przez te podmioty należytej bezstronności. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał powyższe dowody za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>		
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	B. T.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>B. T. został oskarżony o to, że w okresie od 23 października 2012 roku do dnia 30 marca 2021 roku w N. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 23 października 2012 roku, sygnatura akt(...)poprzez niełożenie utrzymania J. T., reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego - matkę M. R. uzgodnionych alimentów, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku. przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych</p>			

potrzeb życiowych tj. o występku z art. 209 § 1a k.k.

Zgodnie z treścią art. 1 k.k. przestępstwem jest czyn zabroniony pod groźbą kary obowiązujący w czasie jego popełnienia, którego stopień społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy, a sprawcy można postawić prawnie relewantny zarzut, iż nie dał on posłuchu normie sankcjonowanej.

Natomiast B. T. oskarżyciel publiczny zarzucił popełnienie występku z art. 209 § 1 a k.k. Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące i na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia

tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciążący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć, iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawężyła pole kryminalizacji występkę alimentacji w aspekcie podmiotowym. Mianowicie przed zmianą art. 209 odpowiedzialności karnej podlegał każdy na kim ciążył ustawowy czy też umowny obowiązek alimentacji. Natomiast po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji dla bytu tego przestępstwa konieczne jest aby ów obowiązek został skonkretyzowany enumeratywnie wymienionym przez ustawodawcę tytułem. Przechodząc do wykładni znamienia czasownikowego uchyla się należy stwierdzić, iż owo znamię definiuje się jako zawinione

zaniechanie realizacji
ciążącego na sprawcy
obowiązku, które cechuje
dodatkowy element
negatywnego nastawienia
sprawcy do wykonania
tej czynności. Tym
samym dla realizacji
znamienia przestępstwa
znęcania konieczne jest
poczynienie ustaleń nie
tylko w zakresie faktycznej
realizacji przez sprawcę
obowiązku alimentacyjne,
lecz także szeregu innych
okoliczności świadczących
o tym, iż dana
osoba faktycznie mogła
realizować obowiązek
alimentacyjny, lecz z
uwagi na swoje negatywne
zachowanie zaniechała
tego obowiązku.
Natomiast po wejściu
w życie nowelizacji art.
209 k.k. ustawodawca
zrezygnował z ocenego
znamienia uporczywości
na rzecz ściśle określonej
kwoty zaległości
alimentacyjnych jakie
swoim zaniechaniem miał
wywołać sprawca, a
prawnie relewantną kwotą
dla bytu tego występku jest
trzykrotność świadczenia
okresowego. Jednocześnie
warto zwrócić uwagę,
iż od dnia wejścia
w życie przedmiotowej
nowelizacji do realizacji
występku niealimentacji
nie jest konieczne
spowodowanie skutku
w postaci narażenia
osoby niealimentowanej
na niemożność
zaspokojenia własnych
potrzeb. W chwili
obecnej przedmiotowy

owa materialna
konsekwencja zachowania
sprawcy jest znamieniem
kwalifikującym
zachowanie sprawcy jako
występek z art. 209 § 1 a
k.k. W orzecznictwie Sądu
Najwyższego wielokrotnie
definiowano ów skutek.
Zgodnie z tym
orzecnictwem dla
realizacji tego
przestępstwa irrelevantne
jest czy potrzeby
małoletniego zostały
faktycznie zapewnione z
uwagi na nadmierny
wysiłek innych osób
zobowiązanych do
alimentacji bądź też
ich realizacja jest
efektem działań osób
niezobowiązanych do
zapewnienia utrzymania
osoby alimentowanej.

W okolicznościach
przedmiotowej niniejszej
sprawy należało zwrócić
uwagę, iż zakres
skargi oskarżycielskiej
obejmował lata pod 2012
roku do 2021 roku. W
związku z powyższym
należało zwrócić uwagę,
iż w tym czasie doszło
do zmiany redakcji art.
209 k.k., a co jeszcze
istotniejsze do zmiany
znamion przedmiotowych
tego przestępstwa. Jak
już zostało bowiem
wskazane w powyższym
akapicie do 2017 roku
dla realizacji czynu
zabronionego określonego
w art. 209 § 1
k.k. koniecznym było
aby sprawca uchylał
się od tego obowiązku

alimentacyjnego w sposób uporczywy. W chwili obecnej ustawodawca zrezygnował z tego ocennego znamienia i dla realizacji tego występku konieczne jest jedynie aby zaległość sprawcy przekraczała trzykrotność jednego świadczenia okresowego. W tym miejscu należy uznać, iż aktualna treść art. 209 k.k. w kontekście powyższego znamienia jest odpowiedzią na stanowisko judykatury, która to w przeważającej większości uznawała spełnienie znamienia uporczywości właśnie po 3 miesięcznym zaniechaniu sprawcy. Tym samym w realiach przedmiotowej sprawy konieczne było rozważenie czy dopuszczalnym była redakcja zarzutu aktu oskarżenia, gdzie pominięto znamię uporczywości, odwołując się jedynie do wysokości zaległości dłużnika alimentacyjnego. W tym miejscu Sąd Rejonowy oczywiście zdaje sobie sprawę ze stwierdzenia, iż przestępstwo nie alimentacji jest uznawane za przestępstwo o charakterze trwałym. Okoliczność ta ma oczywiście swoją reperkusję w czasie popełnienia tego czynu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i według większości doktryny prawa karnego za czas popełnienia tego rodzaju

występku uznaje się datę ostatniej czynności wykonawczej, wchodzącej w skład znamion. Tym samym dla kwestii stosowania odpowiedniej ustawy karnej decydujące znaczenia ma data końca zaniechania wynikającego z aktu oskarżenia. Jedynie na marginesie warto podkreślić, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego sąd przy przestępstwie nie alimentacji nie jest związany datą końcową przyjętą w opisie skargi oskarżycielskiej. Tym samym z pozoru mogłoby się wydawać, iż wystarczające jest posłużenie się w zarzucie aktu oskarżenia znamionami aktualnie obowiązującej ustawy karnej. Sąd Rejonowy nie może jednak podzielić takowego zapatrywania. Należy bowiem zważyć, iż zmiana z 2017 miała charakter fundamentalny. W szczególności co należy jeszcze raz podkreślić przed majem 2017 roku uchylania się od obowiązku alimentacyjnego nie stanowiło przestępstwa, jeżeli nie miało charakteru uporczywego, niezależnie od wysokości zaległości wobec wierzyciela. Jednocześnie z uwagi na konstytucyjną zasadę *lex retro non agit* oraz *nullum crimen sine lege* nie sposób uznać, iż na skutek nowelizacji prawa karnego dopuszczalne

jest pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za zachowania które w okresie ich popełnienia nie stanowiły przestępstwa tylko z uwagi na to, że doszło do zmiany przepisów kodeksu karnego bez odpowiedniej normy intertemporalnej i stwierdzeniu, że zaniechanie oskarżonego trwało w dalszym ciągu po wejściu w życie tych przepisów. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu dla możliwości przypisania oskarżonemu B. T. występku opisanego w zarzucie aktu oskarżenia konieczne jest ustalenie, iż zachowanie oskarżonego było uporczywe. W realiach przedmiotowej sprawy owa uporczywość nie ulega żadnej wątpliwości, albowiem zachowanie oskarżonego stanowiło de facto 9 letnie zaniechania realizacji obowiązku określonego w art. 132 k.r.o. , gdzie oskarżony w wiadomościach kierowanych do M. R. jednoznacznie podawał, że bez kontaktów z synem nie będzie płacił zasądzonych alimentów. Jednakże obowiązkiem Sądu Rejonowego była modyfikacja opisu czynu przedstawionego w akcie oskarżenia poprzez dodanie znamienia modalnego uporczywie, przez co zostały spełnione znamiona czynu zabronionego

popelnianego przez B. T. w danym momencie. Jeszcze raz należy bowiem podkreślić, iż przestępstwem może być jedynie zachowanie zabronione przez ustawę karną obowiązującą w czasie jego popelnienia. Tym samym nie sposób twierdzić, iż przez zmianę przepisów prawa karnego można w sposób wsteczny rozszerzyć odpowiedzialność podmiotów, które w momencie popelnienia danego czynu nie realizowały wszystkich znamion danego czynu zabronionego. Jednocześnie na zasadzie wyłączenia wielości ocen dopuszczalne było przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego stanowiło występki z art. 209 § 1 a k.k., co związane jest właśnie z owym momentem popelnienia czynu zabronionego. Jednocześnie godzi się zauważyć, iż niektóre sądy, w przypadku gdy zakres zaniechania obejmuje dwa stany prawne przyjmują kumulatywny zbieg przepisów i kwalifikacje z art. 209 § 1 i 209§ 1 a k.k. Niemniej w ocenie Sądu Rejonowego ten sposób myślenia, choć formalnie prawidłowy, nie jest właściwy z uwagi na właśnie wieloczynową(trwałą) charakterystykę przestępstwa nie alimentacji, ergo dopuszczalna była

kwalifikacja prawna zaproponowana w akcie oskarżenia. Jednakowoż konieczne jest w takim przypadku uzupełnienie opisu czynu o znamię uporczywości, które w okresie od 2012 do 2017 roku było warunkiem sine qua non odpowiedzialności karnej. Z tych to względów Sąd Rejonowy uznając oskarżonego B. T. za winnego zarzucanego mu czynu uzupełnił opis czynu poprzez dodanie znamienia uporczywie. Jedynie na samym końcu należy wskazać, iż nawet nie podziеляjąc powyższego poglądu prawnego nie sposób jest uznać, że dodanie tego słowa do opisu przypisanego czynu stanowiło naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na wynik procesu. Tutaj należy przypomnieć, iż polski proces karny nie ma charakteru procesu formułkowego i żadnym miejscu nie ustanowiono zakazu wprowadzania do opisu czynu słów nie stanowiących bezpośrednio bądź pośrednio znamion czynu zabronionego. Dalej samo uporczywe zaniechanie oskarżonego nie budzi wątpliwości biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej. Uznając, iż gdyby w opisie czynu można zamieścić

jedynie znamiona czynów zabronionych bądź ich znaczeniowe odpowiedniki brak byłoby chociażby żadnych podstaw do wprowadzenia do opisu czynu wypadku samochodowego kwestii przyczynienia się pokrzywdzonego czy jakże częstych wskazań dotyczących wyników wszystkich badań nietrzeźwego kierowcy (nawet przy tendencji spadkowej wyników).

Przechodząc do kwestii samej realizacji znamion czynu zabronionego określonego w art. 209 § 1 k.k. przez zaniechanie B. T. należy wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy nie miał natomiast wątpliwości, iż zostały spełnione znamiona określone w art. 209 § 1 a k.k. W szczególności nie ulega wątpliwości, iż owo zaniechanie oskarżonego spełniało definicje znamienia czasownikowego uchyla się. W tej mierze należało zaznaczyć, iż jak wynika z ustaleń faktycznych oskarżony B. T. przynajmniej od 2012 roku w żaden sposób nie partycypował w kosztach utrzymania syna. Brak jest również żadnych okoliczności eksulpujących oskarżonego. Mianowicie jak wynika z danych osoboznawczych jest on

osobą sile wieku, nie mającą orzeczenia w przedmiocie niepełnosprawności. Co więcej oskarżony B. T. w sposób wyraźny przyznał, iż w inkryminowanym czasie podejmował on pracę zarobkową, co jest też zresztą wykazane w drodze czynności śledczych przeprowadzonych w trybie END. Równocześnie wskazać należy, że oskarżony w tym prawie 10 letnim okresie czasu raz tylko wpłacił na rzecz swojego syna kwotę 100 euro. Niewątpliwie oskarżony jak wynika z materiałów uzyskanych w toku dochodzenia jest osobą pozostającą w złej kondycji finansowej. Jednakże rażąco sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest przyjęcie, iż w tym okresie czasu nie mógł łożyć na wychowanie syna absolutnie żadnej sumy pieniężnej. Argumentacji takiej nie podnosi zresztą sam oskarżony, który jednoznacznie wskazał, jak wynika z pisma adresowanego do organu egzekucyjnego, że będzie on płacił umówioną sumę pieniędzy tylko i wyłącznie wówczas gdy będzie miał zapewnione kontakty z synem. W tym miejscu trzeba podkreślić, że obowiązek łożenia na utrzymanie dziecka nie jest w żadnym miejscu skorelowany z prawem oskarżonego do

realizowania kontaktów. Tutaj należy zarazem zaznaczyć, że realizacja tych kontaktów aktualnie jest problematyczna z uwagi na barierę językową pomiędzy synem, a ojcem. Równocześnie trzeba w sposób stanowczy stwierdzić, iż tego rodzaju postawa uzależniająca realizację świadczeń alimentacyjnych od wykonywania kontaktów z dzieckiem jest nie tylko bezprawna, lecz także doskonale obrazująca negatywny stosunek oskarżonego do ciążącego na nim obowiązku. Oskarżony nie może bowiem różnicować sobie sytuacji, w których będzie wydatkował swoje pieniądze na utrzymanie dziecka. Zgodnie z treścią art. 132 k.r.o. każde z rodziców jest obowiązane do realizacji tego obowiązku, niezależnie od miejsca pobytu małoletnich czy osoby sprawującej nad nimi pieczę. Kolejno tego rodzaju argumentacja oskarżonego wskazuje na istnienie u niego realnych możliwości na choćby częściowe wywiązanie się z tego obowiązku, a jego realizacja jest po prostu warunkowana przez B. T. od uzyskania dla siebie określonych korzyści. Wymienione powyżej okoliczności w sposób niezbity świadczą, iż przedmiotowe zaniechanie oskarżonego

w realizacji obowiązku alimentacyjnego charakteryzuje się jego negatywnym nastawieniem do wypełnienia obowiązków rodzicielskich, a więc brak postulowanego przez normę prawną działania można w realiach niniejszej sprawy określić mianem uchylania się od realizacji obowiązku alimentacyjnego stwierdzonego wyrokiem sądu. Podobnie Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż zaniechania oskarżonego B. T. bezpośrednio naraziły jego syna na niemożność zaspokojenia własnych potrzeb życiowych. W tym zakresie trzeba zaznaczyć, iż starania osób nie będących zobowiązanych prawnie do alimentacji nie mogą uniemożliwiać przypisania oskarżonemu przedmiotowego skutku, a takimi to osobami była najbliższa rodzina M. R. czy też państwo polskie poprzez świadczenia alimentacyjne. Podobnie w orzecznictwie sądów powszechnych podaje się, że także nadmierne starania drugiego z obowiązanych rodziców nie dezawuuują odpowiedzialności sprawcy za powyższy stan konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. W stanie faktycznym niniejszej sprawy niemal bezsporny jest fakt, iż potrzeby J. T. są

zaspokajane w znakomitej większości z uwagi na ponadprzeciętne starania M. R., jej rodzeństwa oraz na realizację opiekuńczych funkcji przez Rzeczpospolitą. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż doszło do realizacji skutku, o którym mowa w art. 209 § 1 a k.k.

W świetle zgromadzonych w tym postępowaniu dowodów oraz wynikających z nich ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy stwierdził, iż wypełnione zostały także znamiona podmiotowe zarzucanego oskarżonemu występku. Mianowicie oskarżony w aspekcie intelektualnym zamiaru miał świadomość konieczności realizacji znamion przedmiotowych występku z art. 209 k.k. i mimo to zaniechał łożenia na rzecz syna. Tym samym przyjąć należało, iż B. T.. działał w zamiarze kierunkowym popełnienia przypisanego mu czynu. Tutaj raz jeszcze należało podkreślić, że w świetle uzyskanego w tym postępowaniu materiału dowodowego oskarżony doskonale wiedział o treści wyroku sądu rodzinnego. Tutaj należy raz jeszcze wskazać na doręczenia tych dokumentów wraz z ich tłumaczeniem na adres miejsca zamieszkania oskarżonego, kontakty z oskarżonym realizowane

przez pracownika organu egzekucyjnego na zlecenie Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, jednorazowa wpłata tych świadczeń, będąca rezultatem tychże kontaktów czy zeznania M. R..

W związku z realizacją przez oskarżonego znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zaniechań. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zachowania przypisane oskarżonemu w ocenie Sądu charakteryzowała społeczna szkodliwość, w stopniu średnim. Za taką konstatacją przemawiały następujące okoliczności :

a) należało zważyć,

iż okres zaniechania oskarżonego był bardzo długi bowiem zawierał prawie 10 lat niełożenia na syna, c) przedmiotowe zachowanie wywołało skutek w postaci narażenia pokrzywdzonego na niemożność zapewnienia podstawowych potrzeb życiowych co samo przez się zwiększa stopień karygodności tego zachowania. Zarazem oskarżony zaniechał w tym czasie jakichkolwiek innych czynności wspomagających pokrzywdzonego w jego wychowaniu czy też interesowaniu się jego losem. Tym samym należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu zaniechanie spełniało kryterium karygodności będące jednym z elementów struktury przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność sprawcy była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że B. T. jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązkułożenia na dzieci, lecz także respektowania wyroków sądowych. W przedmiotowej sprawie brak jest danych pozwalających stwierdzić

zmniejszony stopień
zawinienia oskarżonego z
uwagi na niemożność
rozpoznania znaczenia
czynu czy pokierowania
swoim postępowaniem.
Sąd Rejonowy zwrócił
także uwagę, iż oskarżony
nie działał w stanie
wyższej konieczności czy
w innych okolicznościach
stanowiących anormalną
sytuację motywacyjną. W
związku z powyższym
należy stwierdzić, iż B.
T. w sposób całkowicie
dobrowolny nie dał
posłuchu normie prawnej
nakazującej
alimentowanie dzieci, a
więc jego zachowanie
było zawinione w myśl
dyspozycji art. 1 § 3 k.k.

W związku z
przeprowadzoną powyżej
argumentacją Sąd
Rejonowy uznał
oskarżonego A. M. za
winnego tego, że w
okresie od 23 października
2012 roku do dnia 30
marca 2021 roku w N.
uporczywie uchylał się
od wykonania obowiązku
alimentacyjnego
określonego co do
wysokości wyrokiem
zaocznym Sądu
Rejonowego w Nowym
Sączu, III Wydział
Rodzinny i Nieletnich
z dnia 23 października
2012 roku, sygnatura
akt (...) poprzez
niełożenie utrzymanie
J. T., reprezentowanego
przez przedstawiciela
ustawowego - matkę M. R.
uzgodnionych alimentów,

<p>przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku. przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych tj. występuku z art. 209 § 1a k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. T.	I	I	Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z dyrektywą zawarta w art. 58 § 1 k.k. w takim przypadku Sąd może orzec karę pozbawienia wolności tylko i wyłącznie w sytuacji, kiedy inna kara nie jest w stanie spełnić swojego celu. Sąd wymierzając karę miał także na względzie dyrektywy zawartej w art. 53 k.k., zgodnie z którą kara ma być odbiciem stopnia społecznej szkodliwości czynu, z uwzględnieniem limitującego stopnia winy sprawcy. W realiach przedmiotowej sprawy tylko i wyłącznie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności,

przy jednoczesnym warunkowym zawieszeniu jej wykonania mogło spełnić dyrektywy prewencji generalnej i indywidualnej. W pierwszym rządzie należało wskazać na fakt, że zachowanie oskarżonego polegało na prawie 10 letnim niemal całkowitym zaniechaniu podstawowego obowiązku ojcowskiego. Zatem poprzestanie na wymierzeniu oskarżonemu byłoby sprzeczne nie tylko z stopniem społecznej szkodliwości tego czynu, lecz także względami natury wychowawczymi. Nie sposób było pominąć także faktu, że wymierzenie tego rodzaju kary mogłoby skłonić oskarżonego do priorytetowego traktowania należności sądowych kosztem wiarygodności przysługujących pokrzywdzonemu. Dalej w realiach tej sprawy brak było także możliwości wymierzenia oskarżonemu kary ograniczenia wolności, gdyż przebywa on na stałe poza granicami Polski, a w dodatku jest on osobą niewładającą językiem polskim. Te względy wraz z art. 58 §2a k.k. wykluczają możliwość wymierzenia B. T. kary ograniczenia wolności, która bez tych negatywnych przesłanek byłaby najbardziej

adekwatnym środkiem reakcji karnej na tego rodzaju zaniechanie. Biorąc powyższe względy jak także brak okoliczności limitujących zawinienie oskarżonego, brak wykazania przez niego żadnej skruchy Sąd Rejonowy orzekł, że tylko i wyłącznie kara pozbawienia wolności może być skutecznym środkiem prewencji indywidualnej wobec B. T.. Zarazem z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz fakt, że jego postawa jest po części wynikiem konfliktu z oskarżycielką posiłkową Sąd Rejonowy zdecydował skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary. Należy wziąć pod uwagę, że poprzez skorzystanie z probacji zwiększona zostanie równocześnie szansa na finalne wywiązanie się oskarżonego z ciążącego nań obowiązku. Tym samym w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na 2 letni okres próby. Tego rodzaju określenie długości okresu próby było bowiem niezbędne dla możliwości skutecznej weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego, a zwłaszcza

			wywiązywania się przez niego z obowiązku probacyjnego w postaci systematycznego łożenia na utrzymanie J. T..
B. T.	II	I	Zgodnie z art. 72 § 1 k.k. Sąd stosując wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności był zobligowany do orzeczenia środka probacyjnego określonego w tym przepisie. W realiach niniejszej sprawy nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że pozytywna prognoza kryminologiczna wobec B. T. winna być weryfikowana pod kątem realizowania przez niego świadczeń alimentacyjnych względem syna. Sąd też w punkcie II uzasadnianego wyroku zobowiązano oskarżonego w okresie próby do systematycznego łożenia na utrzymanie syna J. T..
Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii			

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Jednocześnie Sąd Rejonowy dostrzegł, iż B. T. był w toku rozprawy głównej reprezentowany przez obrońcę z urzędu. Powyższy stan rzeczy oraz oświadczenie obrońcy złożone w trakcie mowy końcowej implikowało konieczność przyznania adwokatowi M. L. kwoty 1008 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Wysokość przyznanego wynagrodzenia wynika wprost z rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, uznając rozporządzenie w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu za niekonstytucyjne w świetle</p>	

	<p>argumentacji wysłowionej w postanowieniu Sądu Najwyższego w sprawie I CSK 698/20, którą Sąd Rejonowy w całości podziela i przyjmuje za własną. Jednocześnie wysokość stawki bazowej należało zwiększyć o 20 procent z uwagi na przeprowadzenie dwóch terminów rozprawy głównej.</p>	
IV	<p>Natomiast z uwagi na kiepską sytuację materialną oskarżonego, pogorszenie się w ostatnim czasie jego stanu zdrowia, a także konieczności nadania prymatu zobowiązaniom fiskalnym wobec pokrzywdzonego Sąd Rejonowy na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego B. T. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>	
Podpis		